

PETRI

hielden (ze sliepen doorgaans in een groote loods, even van de kust af) heul en troost vonden als ze het noodig hadden; Maria was, zoo het geviel, hun moeder, hun zuster of hun minnares. Soms was ze alles tegelijk; ze streek de kerels door hun verwilderde haren, stopte hun kleeren en ging met ze slapen. Ook kookte ze een voortreffelijke soep. Maria was geëerd, niet zoozeer omdat ze zoo buitenissig met de liefde omsprong, maar eerder omdat ze zich zeven jaren lang door haar wettigen man had laten afranselen, voordat deze tijdens een verschrikkelijken storm verdronk. Ze had al dien tijd haar man op zijn wenken bediend en zich nooit over zijn mishandelingen beklaagd; maar toen hij aanspoelde, slechts gekleed in een blauw linnen broek, vergoot ze geen tranen. Ze keek onbewogen naar het lijk en knikte toen tegen de omstanders. — Hij is dood! zei ze. Daarna ging ze haar laatste zorgen aan hem besteden, ze sprak met den pastoor en zorgde voor de begrafenis van haar verdronken echtgenoot. Zonder veel overgang in innerlijke gesteldheid werd ze heel spoedig de vriendin van bijna alle visschers die op het eiland den zomer doorbrachten. Ze was nog niet eens zoo oud, toen Petri op het eiland kwam, even in de dertig, maar ze leek wat ouder. Ofschoon ze nogal dik was, vonden de visschers haar knap, haar lippen waren vol en gevoelig, haar donkere oogen schitterden spotlustig. Ze had ravenzwart haar.

En dit nu is mij van Petri bekend geworden: *hij wás een moordenaar.*

Toen hij vier maanden op het eiland had doorgebracht, vertrokken de meeste visschers en werd de kleine nederzetting alleen nog in stand gehouden door de blijvers die de huisjes bewoonden; slechts vier of vijf vreemden bleven nog eenigen tijd in de loods achter. Toen Petri er vier maanden was, ging hij op een avond naar het huisje tegenover de twee rotsen „les parents”, en vond er Maria. Hij was niet veel bizonders, Petri, hij miste twee voortanden en hij was mager; een zwerver die toevallig hier aan was komen loopen. Hij praatte over het weer en zij gaf antwoord en toen Petri een langdradig verhaal deed over het vangen van tweehonderd kilo's maquereaux, joeg ze hem nog niet weg. Ze zei: — Kom binnen en drink een glas rooie wijn. Petri eindigde zijn verhaal en ging naar binnen. — Zooals u wilt, zei hij en hing zijn pet aan een stoel. — Dit heb ik meegebracht, vervolgde de kerel, zonder aan zijn vervelend verhaal van de maquereaux te denken, en gaf haar een pak met twintig oursins, die hij in een krant had gewikkeld. Het waren, stuk voor stuk, zeldzame exemplaren, ieder zoo groot als twee mansvuisten. — Oh là là! . . . zei Maria en knipte er een dozijn van open. Ze aten ze samen met wittebrood, en dronken witten wijn.